

PÄRSKE

HELSINGIN MELOJIEN JÄSENLEHTI 2024

PUHEENJOHTAJALTA

Helsingissä on kaikenlaista touhua - kaupunki järjestää, yritykset tarjoavat, yksilöt puuhaavat omiaan. Kaupungin kirjossa yhdistystoiminnassa on jotain, mikä viehättää minua valtavasti. Tehdään yhdessä, tehdään toisillemme. Kukin kykyjensä ja halujensa mukaan ja niin että tämä on harrastus jokaiselle eikä kellekään pakko. Yhdistyksen tarkoitus on tuottaa jäsenilleen ja se tuotto on henkistä laatua. Kuluneen vuoden aikana olemme taas tarjonneet toinen toisillemme tuhansia mahdollisuuksia seikkailuihin, liikuntaan, nauruun ja iloitsemiseen toistemme seurasta. Meidän seuramme ajatus ympäristöystävällisestä jakamistaloudesta on aivan mahtava. Ehkä pian taas pääsemme pitämään laadukasta kalustoa yllä.

Kuluneet kolme vuotta ovat olleet itselleni yhdistysnäkökulmasta aika kuormittavia – seuramme dna:han ja strategiaan on ollut kirjattuna helsinginmeloisuus. Se että molemmilta puolilta niemeä pääsee vesille. Optimismi on kovilla, kun se kohtaa kaupungin sinänsä hyväntahtoisen jäähmyden ja hitauden. Kun päätös käyttökiellosta syksyllä 2021 tuli, naapuriseuroista varoiteltiin, että menee varmasti vuoden 2023 puolelle ennenkuin asiaan saadaan ratkaisua. Hymyilin heille mielessäni selaillessani konttikatalogeja. Olivat kuitenkin väärässä, vähäisen kanoottivajan saaminen kestikin kolme pitkää vuotta ja lukuisia villettämönharrastus-hokemia.

Tämä on yhdistys ja varsin ystävällinen sellainen. Saimme aikaan työryhmän. Hallituksen työmyyrieni avuksi löytyi heitä, jotka halusivat harrastaa uutta vajaa - erityisesti mainitaksemme suunnittelijaneuvottelijatestailija Ilkan sekä nikkarisistusarkkitehti Aulin ja puuseppä Eskon ja lukuisat muut. Edeltävät hallitukset olivat kaukaa viisaita – eritoten Matin ajatuksin – niin että meillä oli jemmaraahaa pankkitilillä. Kun näytti siltä, että rahat eivät ihan riitä, käännyimme jäsenistön puoleen. Muutamassa tunnissa saimme lainalupauksia kuusinkertaisesti siitä mitä haimme.

PuuCee-projektilla saimme aikaiseksi yhdessä talkoillen ja ostellen sponsoroiden työkaluvajan ja PuuCeen vajan yhteyteen. Kaikki sujui lopulta niin hyvin että tämän lehden painoon menon aikaan saattaa olla jo käynnissä Suuri siirtomelonta ja jäsenemme voivat taas meloa Niemen kummaltakin puolelta kohti uusia seikkailuja.

KIITOS MEILLE KAIKILLE, MAHTAVA VUOSI TAAS KERRAN!

SISÄLLYS

RAJASAAREN VALMISTUU UUSI MELONTAVAJA	4
TALLHOLMEN, MERI-VANTAAN HIOMATON HELMI	11
MELOMASSA KREIKASSA	13
MERIVARTIOSTO RESKUTUSLEIRILLÄ 2024	20
LATOMEREN MELOJA HELSINGIN MERELLÄ	27
LUONTERI ILMAN SURFFIA, MUINAISEMELONTA 2024	32
KANSALLISPUISTOIHIN TUTUSTUMASSA – PÄIJÄNNE	38
HEMEN PERUSTAJAJÄSEN TAUNO PAJUNEN 1937–2024	44
KORJAUSPAJA	50

RAJASAAREEN VALMISTUU UUSI MELONTAVAJA

TEKSTI: TUOMAS DUNKEL

KUVAT: ILKKA SALMI, TUOMAS DUNKEL, JONNA MÄNTYNIEMI, AULI KÖRESAAR,
JORMA SOINISALO, ANU SAULIALA

Helsingin Melojat on viimeinkin saamassa syksyllä 2024 vuosien työn jälkeen uuden läntisen melontavajan Rajasaareen korvaamaan käyttökieltoon joutuneen Soutustadionin.

Koko prosessi on vaatinut suuren määrän työtä, päättäväisyyttä ja venymiskykyä vajatiimiltä ja talkoolaisilta, jotta hanke on saatu tämän jutun kirjoitushetkellä viimeistelytyöitä vaille valmiiksi. Lopputuloksena Helsingin melojat saa tarpeisiinsa mainiosti sopivan läntisen tukikohdan reilulle 50 alukselle.

SYSÄYS UUDEN VAJAN TARPEELLE

tuli joulukuussa 2021, kun vuodesta 1994 asti HeMen käytössä ollut Soutustadion asetettiin käyttökieltoon siellä havaittujen betoni- ja teräsosien heikon kunnon vuoksi. Täysimittainen toiminta vajalla jouduttiin keskeyttämään ja neuvottelut Helsingin kaupungin kanssa väistötilojen saamiseksi käynnistettiin välittömästi. HeMen tavoitteena on ollut koko ajan pitää pysyvät melontavajat Helsingin niemen molemmin puolin kätevien liikenneyhteyksien lähetyviltä. Soutustadion on sijaintina ollut mainio melontavajalle, ja toiveena oli pysyä samalla alueella. Rajasaari oli mukana alusta asti varteenotettavana vaihtoehtona uudelle vajalle toisen vahvan ehdokkaan Ouritsaaren lisäksi. Myös mahdollisuutta siirtyä väliaikaisesti Lauttasaaren länsipuolelle Koivusaareen tai jopa Espoon puolelle väläyteltiin.

Jo neuvottelujen alusta asti näytti selvältä, että Helsingin kaupungin virkakoneiston rattaat pyörivät verkkaiseen tahtiin. Kaupungin eri virastoilla

oli usein eriäviä mielipiteitä sopivasta paikasta, ja neuvottelut venyivät lopulta reilun parin vuoden mittaisiksi. Seuran puheenjohtaja Ville Teittinen veti neuvotteluja aktiivisesti koko tämän ajan ja varsin kimurantteja yhteyksiä rakennusvalvonnan suuntaan saatiin hoitamaan kokenut arkkitehti Harri Viljamaa. Kevättalvella 2024 uuden melontavajan paikka Rajasaareen alkoi vihdoinkin hahmottua, ja toukokuussa seura viimeinkin sai allekirjoitettavaksi vuokrasopimuksen maa-alueesta Rajasaareen. Vaja oli mahdollista rakentaa lähelle suojaisaa ranta-alueetta, ja paikka todettiin muutoinkin sopivaksi melontakäyttöön. Juhlallisuutta alueelle tuo vastarannalla näkyvä pääministerin virka-asunto Kesäranta, ja hieman ihmetystä vajatyöryhmässä aiheuttikin, ettei tämä seikka asettanut rajoituksia esimerkiksi vajan ulkonäölle tai väriytykseen.

Paikan Rajasaaresta varmistuttua vajatyöryhmä etsi vajalle sopivan rakennuttajan. Seuran jäsenet ovat tehneet hurjan määrän talkootöitä projektin eteen, mutta päävajan suuren koon vuoksi päätettiin sen rakentaminen tilata ammattimaiselta rakennusliikkeeltä. Sopivaksi yhteistyökumppaniksi projektiin löytyi Sawon Rakennusliike Oy ja heidän valikoimistansa muokattiin melontakäyttöön sopivaksi Näppärä autotallit

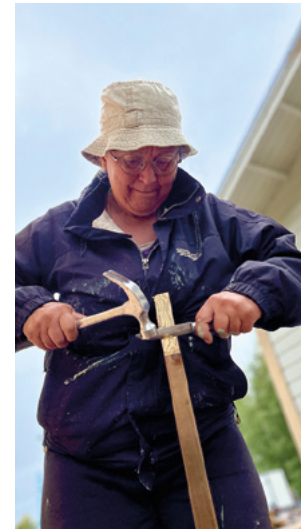

-malliston vaja. Ilkka Salmi suunnitelti tallivaihtoehtojen pohjalta melontakäyttöön sopivan kokonaisuuden ja kävi aktiivista keskustelua rakennusliikkeen kanssa, jotta vajasta saataisiin jäsenistöllemme mahdollisimman toimiva.

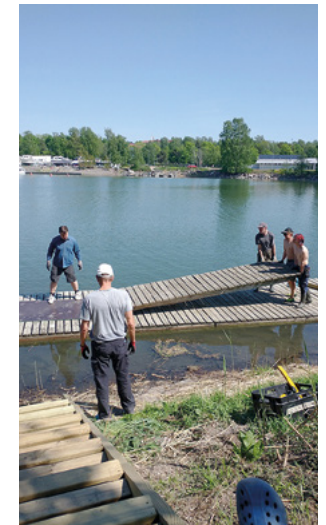
Rajasaaren maa-alueesta allekirjoitettu vuokrasopimus on tällä hetkellä voimassa lokakuun 2027 loppuun saakka. Toiveena oli tietenkin saada pidempi vuokrasopimus, mutta pidemmälle ulottuvaa sopimusta kaupunki ei tässä vaiheessa halunnut tehdä. Rivien välistä on kuitenkin luettavissa, että melontatoiminta Rajasaarella saa todennäköisesti jatkua jatkossakin. Myös Mustikkamaan ja Soutustadionin vuokrasopimukset tehtiin vuosikymmenten ajan muuttaman vuoden pätkissä, joten toivon

mukaan HeMe pääsee käyttämään Rajasaaren uutta vajaa vuosikymmeniä eteenpäin.

Paikan Rajasaaresta varmistuttua vajatyöryhmä etsi vajalle sopivan rakennuttajan. Seuran jäsenet ovat tehneet hurjan määrän talkootöitä projektin eteen, mutta päävajajan suuren koon vuoksi päätettiin sen rakentaminen tilata ammattimaiselta rakennusliikkeeltä. Sopivaksi yhteistyökumppaniksi projektiin löytyi Sawon Rakennusliike Oy ja heidän valikoimistansa muokattiin melontakäyttöön sopivaksi Näppärä autotallit -malliston vaja. Ilkka Salmi suunnitelti tallivaihtoehtojen pohjalta melontakäyttöön sopivaa kokonaisuutta ja kävi aktiivista keskustelua rakennusliikkeen kanssa. Tässä työvaiheessa HeMen jäsenistä myös projektin

HEMEN TALKOOLAISTEN PANOS ON OLLUT KORVAAMATON APU PROJEKTIN TOTEUTUMISELLE

pääsuunnittelijan virkaa kantanut arkkitehti Harri Viljamaa ja rakentamisvelho Mikko Juvonen muiden vajaryhmäläisten kanssa pohtivat käytännön ratkaisuja, jotta vajasta saataisiin jäsenistöllemme mahdollisimman toimiva kokonaisuus.

KÄYTÄNNÖN TYÖT

RAJASAARESSA päästiin aloittamaan toukokuussa 2024. HeMen talkoolaiset kuskasivat Rajasaaren suuren määrän käyttökelpoista rakennusmateriaalia Mustikkamaan ja Soutustadionin uumenista, ja Helsingin kaupungin työntekijät siirsivät Soutustadionin vanhan laiturin Rajasaaren rantaan. Mustikkamaan Kajakkitemppelin rakentamisesta tuttu Mikko Juvonen työntekijöidensä ja talkoolaisten avustuksella kunnostivat vanhaa laituria, rakensivat rantaan vievät rappuset ja pystyttivät valmispakettina tilatun pienen puucee- ja varastorakennuksen.

Loppukesästä maanrakennustöiden jälkeen Sawon Rakennusliikkeen porukka pääsi viimein pystyttämään vajaan. Lyhyen vuokrasopimuksen takia vajatyöryhmä päätyi tilaamaan vajan etukäteen valmistetuista puuelementeistä kasattuna, jolloin säilyy mahdollisuus purkaa vaja osiin ja siirtää se toiseen sijaintiin tulevaisuudessa, mikäli tilanne niin vaatisi. Vaja nousi työn alettua muutamassa

päivässä harjakorkeuteensa, ja monet viereisen koirapuiston käyttäjät ihmettelivätkin positiiviseen sävyyn, että paikalle on hetkessä ilmestynyt tyylikäs talo terasseineen.

Vaikka päätyön vajan rakentamisesta suorittikin ammattimainen rakennusliike, on HeMen talkoolaisten panos ollut korvaamaton apu projektin toteutumiselle. Työmaalla on muun muassa kaivettu, siirretty suuri määrä maata ja oksia, maalattu, nikkaroitu, viety Sortti-kuormia, sisustettu ja maisemoitu maa-aluetta talkoolaisjoukkojen voimin. Jo aiemmin mainittujen aktiivien lisäksi suuren panoksen vajaprojektiin ovat antaneet Soutustadionin vajaanmätä

Tarja Niskanen, projektin talousasioita hallinnoinut Reetta Puttonen, vajalla kalusteita ja telineitä nikkaroineet Auli Köresaar ja Esko Kurronen, sekä hallituksen edustaja Tuomas Dunkel. Talkoohenki on selkeästi edelleen voimissaan Helsingin Melojissa, ja rakennustöiden mittaan järjestettyihin talkoisiin on innokkaasti osallistunut suuri joukko seuran jäseniä. Jäsenet ovat myös anteliaasti tukeneet projektia taloudellisesti puucee-varaston varainhankintakeräyksellä.

Tämän jutun kirjoitushetkellä viimeisiä viilauksia vajaan vielä aheretaan ja muuttomelontaa uusiin tiloihin suunnitellaan jo tämän vuoden puolelle.

VIIMEISET MUUTAMAT VUODET

ovat olleet isojen muutosten aikaa Helsingin Melojille. Kesällä 2023 saatiin suuren ponnistuksen päätteeksi valmiiksi Mustikkamaan vanhan vajan viereen Kajakkitempeliksi nimetty vaja. Heti seuraavana vuonna seuran läntinen tukikohta pääsee muuttamaan vuosikymmeniä melojia palvelleelta Soutustadionilta upouusiin tiloihimme Rajasaaren. Kaikki nämä muutokset ovat vaatineet suuren määrän työtä seuraaktiiveilta ja talkoolaisilta, mutta lopputuloksena seuran jäsenet pääsevät nauttimaan entistä ehommista tiloista rakkaan harrastuksemme mahdollistamiseksi. ■

TALLHOLMEN

MERI-VANTAAN HIOMATON HELMI

TEKSTI JA KUVAT: PETRI KOSONEN

Sipoon selältä, Vantaan kaupungin ylläpitämästä Tallholmenista löytyy jyrkeistä hirsistä rakennettu tunnelmallinen sauna.

ITSE ASIASSA saarella on kaksi sauna, Toinen niistä kuuluu saaren vuokrahuvilan asiakkaille, mutta toinen on kaikille vapaasti käytettävissä. Myös lyhytaikainen telttailu on ilmaista.

Koska, toisin kuin Helsingille kuuluvaan viereisen Kaunis-saareen, Tallholmeniin ei ole kulje yhteysalusta, meno siellä on huomattavasti hillitympää kuin naapurisaarella. Siellä ei ole myöskään sähköä eikä ravintolaa. Myös örveltäminen on harvinaista. Vilkkaanpaakin Tallholmenissa on tosin viime vuosisadan puolella kuulema ollut (HS 22.8.2020)

Tallholmeniin on Mustikkamaalta yhteen suuntaan matkaa noin kaksikymmentä kilometriä, Vuosaaren satamaväylän kanssa risteävä melontamatka ja parikin tuulista selkää, joten parempi varautua yöpymään saarella.

SAAREN RANNAT OVAT KALLIOISIA ja kivikkoisia, etelässä lähes pirunpeltoa, eikä mairinnoisuus kajakin kanssa ole yhtä helppoa kuin esimerkiksi Pikku-Leikosaaren saunareissulla. Lötköpotkijä on hyvä varata mukaan. Tallholmenin sisäosan metsän siimeksestä löytyy runsaasti sopivan tasaisia paikkoja pystyttää teltaa sekä sopivia puita riippumaton ripustamiseen.

ILMAISEN SAUNAN

kiuas oli huonossa kunnossa kesällä 2024. Samoin saunan ovi, mutta saunominen silti onnistui. Polttopuuta on yleensä ollut saatavilla. Sahaamista ja pilkkomista siinä tosin riittää. Saarella on löylyvettä varten kaivo, mutta koska veden laatu vaihtelee, juomavesi on parempi tuoda mukanaan. Keittokatoksia on kaksi ja jätehuoltokin toimii.

Eteläisiltä rantakalliolta noin kymmenen kilometrin päässä kaakossa kohoavan Söderskärin majakan. Pesivien lintujen vuoksi majakka- ja luotsisaarille maihinnousu on sallittu vain 1.8.–30.4.

MATKALLA TALLHOMENIIN

saattaa nähdä jopa kivellä lötköttelevän hylkeen, kuten itselleni viime kesänä sattui. Saari on myös kalastajien ja lintubongarien suosiossa. Joku on jallittanut siellä meritaimenen. Saaris-toluonnon keskellä unohtaa helposti olevansa keskellä ruuhka-Suomea. Aivan erämaassa saarella tunne kuitenkin olevansa. Kun ilta pimenee, koillisella taivaalla hehkuu Porvoon öljynjalostamon liekkien kajo. Ilta- nuotiolta voi nähdä halkovajan harvan seinän läpivilkuvan Söderskärin vilkkuvan valon. ■

Tallholmen, Sipoo

25°18'30" N - 60°09'80" E

MELOMASSA KREIKASSA

TEKSTI: SALLA KUULUVAINEN KUVAT: SALLA KUULUVAINEN JA GEORGE GAZETAS

Mikä olisikaan houkuttelevampi ajatus kuin opetella melontatekniikkaa lämpimässä ja kirkkaassa Välimeren vedessä, tutustua Joonianmeren saariston upeisiin rantoihin ja häikäsevänvalkoisiin kalkkikivijyrkänteisiin ja iltaisin nauttia kreikkalaisen keittiön antimista?

TÄLLÄ AJATUKSELLA SUUNTASIN TÄNÄ KESÄNÄ KEFALONIAN SAARELLE MELONNAN TAITOKURSSILLE.

KREIKKALAINEN ODYSSEIJA

Osallistuin tänä kesänä Odysea Sea Kayakingin järjestämälle melonnan taitokurssille Kefalonian saarella Kreikassa. Kurssi oli yhdistelmä melontaitojen opettelua ja Kefalonian upeiden rantojen tutkimista melomalla. Muut kurssilaiset olivat kreikkalaisia, mutta opetuskielenä oli englanti. Olemme pieni ryhmä, johon kuuluu 14-vuotias Kalliopi, hänen isänsä Panos, viisikymppinen Violet, minä ja opettaja ja Odysea -yrityksen omistaja George Gazetas. Kalliopi ja Panos ovat kokeneita melojia, joilta onnistuvat rollailut ja jotka ovat kajakissa kuin kotonaan. Itselläni ja Violetilla sen sijaan on enemmän opeteltavaa. Kurssilla voisi suorittaa British Canoeing Award Bodyn sertifikaatte-

ja, mutta meistä kukaan ei tällä kertaa ryhdy siihen.

George on äärimmäisen kokenut meloja ja on työskennellyt yli kymmenen vuotta melontaoppaana. Georgen opetustyyli on analyttinen ja valmistava ja huomaa että hän on opiskellut myös valmentamista. Reflektioimme opetustilanteita kysymysten ja purkukeskusteluiden avulla. En ole ehkä koskaan palastellut niin tarkasti osiin jokaista melontaliikettä.

TURKOOSIA VETTÄ JA VALKEITA RANTOJA

Melontaopetuksen lisäksi tutustumme Kefalonian upeaan rannikkoon. Sää heinäkuussa on tukahduttavan kuuma, päivisin lämpötila kohoaa lähelle 40 astetta. Melomme maltillisia 15 km päivämatkoja. Melonnan

lomassa on pieniä opetustuokioita ja George heittää välillä jonkun melontateknisen haasteen, joka on räätälöity jokaisen taitotasolle sopivaksi. Yhden puolikkaan päivän käytämme pelkästään puljailuun ja taitojen opeteluun. Kuumuus ja takana painava raskas kevät vievät lopulta veronsa, enkä päädy treenaamaan ihan kaikkia suunnittelemani taitoja vaan keskityn myös upeiden maisemien ihailuun. Opin kuitenkin paljon kajakin ohjauksesta, harjoittelen pelastautumista ja luulen, että saan hiukan kiinni grönlantilaiskäännökseen tarvittavasta lantion liikkeestä.

Kefaloniassa on paljon turisteja, mutta melomalla pääsee hienoille valkoisille autiorannoille, jonne ei ole

tieyhteyttä. Merivesi on aivan uskottoman turkoosia ja kirkasta kuin uima-altaassa. Olemme usein ainoat ihmiset rannalla, kun pysähdymme tauolle.

Melomme sisään kalkkikiveen kovertuneisiin luoliin. Erään luolan perällä näkyy liikettä: se on uhanalainen munkkihylje, joka lepäilee luolan viileydessä. Näemme myös merikilpikonnien pesiä ja yksi kilpikonnan sukeltaa pinnalle kajakkien vieressä. Lounaaksi syömme Georgen varaamia kreikkalaisia piknikherkkuja: tuoretta leipää, kasviksia, viininlehtikäryleitä, fetaa ja tuoretta leipää. Lounastauko on usein kallionkielekkeen alla, missä on miellyttävän viileää. Delfiinejä näemme auton ikkunasta matkalla

melomaan. Joskus ohitamme turistirannan aurinkovarjoja ja miljonäärien jahteja. Vuohet kiipeilevät rantojen lähes pystysuorilla seinämillä.

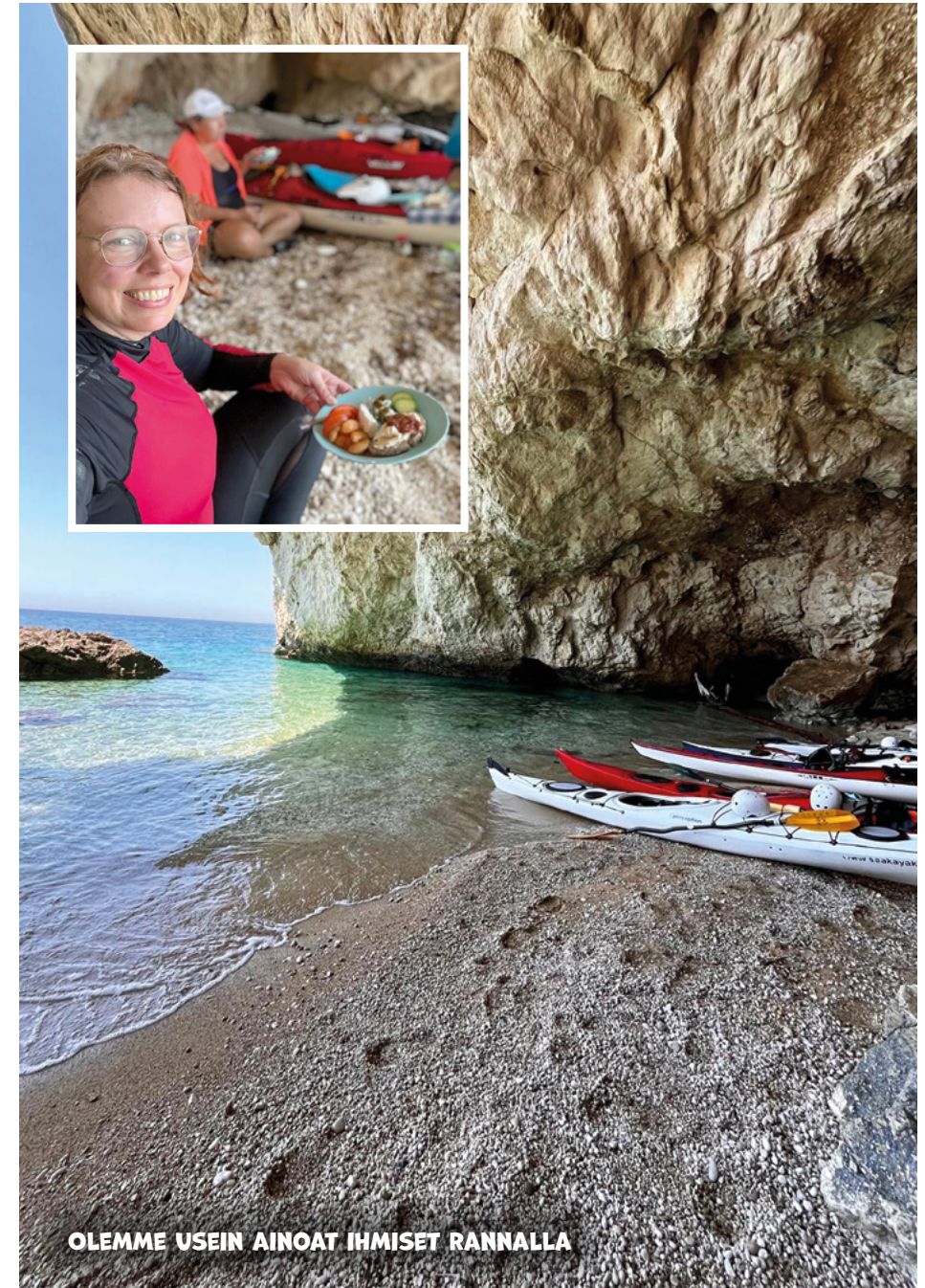
Kefalonian rannat ovat jyrkän teisiä ja meressä on paljon erilaisia kalkkikivimuodostelmia, kiviä ja pylviäitä, joiden välissä meri kuohuu. Nämä ovat hyviä paikkoja treenata kajakin ohjausta. Minulla on käytössä muovikajakki, mikä on hyvä, koska sen raapiutumista on vaikea estää!

KREIKKALAISTA KULTTUURIA JA MELONTAA

Kurssi on myös kulttuurikylpy: olen käynyt Kreikassa ennenkin, mutta vasta kurssilla kreikkalaisten kanssa jutellessa opin maasta kaikenlaista. Tietty kulttuurierot ovat hiukan huvittavia: esimerkiksi naisena kaikista

painavinta kajakkia ei välttämättä joudu kantamaan, vaikka yritän vakuuttaa että jaksan kyllä. Minulta myös kysellään yllättäviä kysymyksiä, kuten mikä on uskontoni, miksi hiukseni ovat niin lyhyet ja olenko koskaan ollut naimisissa. Kreikkalaiset myös repivät aika lailla huumoria oletettiin turhan kireän pohjoismaalaisesta suhtautumisestani melontaan ja elämänmenoon yleisemmin. Minulle ei kuitenkaan ikinä tule ryhmässä ulkopuolinen olo, vaikka välillä keskustelut kääntyvätkin kreikaksi.

Melonta on Kreikassa mitä ilmeisimmin suhteellisen harvojen harrastus, eikä Kreikassa ole Suomen kaltaisia matalan kynnyksen melontaseuroja. Suhtautumisessa melontaan ja sen opetukseen korostuukin mielestäni, että usein melontaa opettelevat tekevät sitä työkseen. Jotkut

OLEMME USEIN AINOAT IHMISET RANNALLA

**WE
DID IT!**

360 ASTEEN KÄÄNNÖS

Käännä kajakilla 360 astetta käyttäen kaarivetoja eteenpäin ja taaksepäin. Laske, kuinka monta vetoa käännökseen menee. Mieti, miten voisit tehostaa kajakin liikettä ja vähentää vetojen määrää. Kokeile, saako vetojen määrän vähenemään. Voit esimerkiksi:

- Kääntää kehoasi enemmän siihen suuntaan, mihin olet kääntymässä.
- Tehostaa taaksepäin suuntautuvaa kaarivetoa nostamalla käännöksen suuntaista polvea ja kallistamalla kajakkia ulkokierron puolelle.
- Tehostaa eteenpäin suuntautuvaa kaarivetoa polkemalla jalkatuesta eteenpäin.
- Kurottaa kaarivetoa pidemmälle

BODY, BOAT, BLADE

eli kolmen B:n periaate tarkoittaa, että aina kun liikutat kajakkia, sinulla on kolme asiaa, joita voit hyödyntää: keho (body), kajakki (boat) ja mela (blade). Näiden kolmen yhteistyössä kajakki liikkuu, ja halutessasi tehostaa liikettä voit miettiä onko joku osa-alue, jota et täysin hyödynnä.

LEVYSOITIN

Levysoitin on harjoitus, jonka avulla voit harjoitella tuentoja. Kuvittele, että melan lapa on vinyylilevysoittimen neula. Yrität lukea veden pinnan kaikki yksityiskohdat melan lavalla niin, että mela ei mene veden alle, lapa ala-asennossa. Kun osaat tämän, voit kuvitella, että seuraavaksi kirjoitat musiikkia melan lavalla. Anna lavan laskeutua veden pintaan ja lisää sille painoa: ensin vähän, esimerkiksi kuvitteellinen 1 kg. Vähitellen voit lisätä painoa, ensin esim. 1,5 kg, sitten 2 kg jne. Tunnustele, miten saat tukea veden pinnasta.

KÄÄNNÖS CROSS BOW DRAW -VEDOLLA

Cross Bow Draw -veto on näyttävä tapa tehostaa kajakin kääntymistä. Samalla voit ehkä saada venytystä yläkroppaan! Aloita käännös kaarivedolla: tee kaariveto, käännä kehoa käännöksen suuntaan, nosta käännöksen suuntaista polvea ja kantaa kajakkia ulkokierron puolelle. Tehosta sitten käännöstä tuomalla mela kokonaan pystyyn vastakkaiselle puolelle ja paina lapa veteen pystyssä. Käännä kehoa samaan suuntaan, pitäen yläkropan jäykkänä. Tsekkaa, että melan lapa on auki ulospäin. Yläkäden sormet kannattaa irrottaa melan varresta. Nyt käännöksen pitäisi tehostua.

suomalaisen seuramelonnan helpot tavat tehdä asioita ja opettaa niitä toisille vaikuttavat puuttuvan. Ajatuk- sena ei ole, että jokaisella melojalla olisi välttämätöntä olla tiettyjä perus- taitoja. Sen sijaan ohjaajan taitojen merkitys korostuu. Ohjaaja George pitää melontatapojani hiukan turhan sääntöorientoituneina, ja haluaa ko- rostaa, että opiskellut taidot eivät vält- tämättä päde sellaisenaan kun ollaan ulkona luonnossa. Kyky improvisoida on tärkeää melojalle, varsinkin hätäti- lanteissa.

Kreikan saariston saaret ovat isoja ja suhteellisen suurten väli- matkojen päässä toisistaan, joten suojaisia melontareittejä ei ole vält- tämättä helppo löytää. Kefaloniankin länsirannikolta on useiden satojen kilometrien tuulen pyyhkäisyalue Italiaan asti. Olin odottanut

kurssilta mahdollisuutta harjoitella aallokkemelontaa, mutta harmillisesti Joonianmeri on kurssin ajan aivan ällistyttävän tyyni. Tukahduttavassa kuumuudessa melominen sen sijaan on yllättävän miellyttävää. Ennen matkaan lähtöä kastaudumme meressä ja hattua kannattaa kastaa vähän väliä. Käytän pitkähihaisia ja -lahkeisia vaatteita, aurinkohattua ja ostan lopulta puutarhahanskat, koska kämmenselkäni palavat korkeakertoimisesta aurinkorasvasta huolimatta.

Kurssista jää käteen rusketuksen lisäksi paljon hauskoja muistoja yh- dessä uusien kreikkalaisten ystävieni kanssa, melontataitoja, hienoja mai- semakuvia ja kokemus, millaista on meloa aivan toisenlaisissa olosuhteissa kuin Suomi. Ehkä palaan vielä joskus melomaan Kreikkaan! ■

**MERIVARTIOSTO
RESKUTUSLEIRILLÄ 2024**

VINSSIN VARASSA

TEKSTI JA KUVA: KIMMO KOLEHMAINEN

Merivartiosto vieraili reskutusleirillä 2019. Sen yhteydessä merellä järjestettiin pelastusharjoitus, jossa kaksi melojaa vinsattiin helikopteriin. Valitettavasti en vielä silloin ollut kumpikaan heistä.

REVANSSI!

2024 tuli pieni revanssi ja merivartiosto oli taas kertomassa toiminnastaan. Kopterinkin sanottiin saattavan tulla, jos operatiivisessa toiminnassa ei olisi mitään tähdellisempää samaan aikaan. Nostaisivat kuulemma kaksi vapaaehtoista, joilla ei ole korkeanpaikkammos tms. No minulla ei ole. Kun saarella sitten valmistauduttiin kopterin mahdolliseen saapumiseen, sain aika lailla puun takaa tiedon, että lienen toinen nostettavista. Toinen olisi kuulemma Inka. Samassa olin saada paskahalvauksen, kun puhuttiin tarvittavan kaksi nimenomaan kuivapuvussa olevaa melojaa. Minullahan on vaan pikkiriikkinen ohut märkkäri. Pitääkö tässä nyt paniikoitua kiireesti aamun harjoituksissa läpimäräksi kastuneeseen kuivikseen? Ehdinköhän? Jaa, se ei kuulemma ole ongelma. Saan mennä myös mini-märkkärissäni.

Alkaa hieman jännittää. Ei niinkään itse nosto-operaatio, vaan se,

että onko tämä nyt todellakin ihan oikeasti toteutumassa. Varmaan tulee joku hälytys juuri nyt johonkin niin, että kopteri joutuukin muualle ja karkki viedään nyt vähän isompien lasten käsistä. Viranomaistoimintaa esittelemään tulleen Merivartioston Suomenlinnan tukikohdan päällikön yleisestä puheesta ei jää ihan kaikki mieleen, kun ajatus jo vähän harhaillee kuvitellun kopterin alla. Rantaan lähdön aikaan tulee sitten tarkemmat ohjeet Inkalle ja minulle siitä, ettei vedessä yritetä olla pintapelastajalle liikaa avuksi, ja kun nostolenkki saadaan paikalleen, kädet pidetään suunnilleen sukukalleuksien edessä siten, että kainalot lukitsevat nostolenkin. Ja matkalta ei sitten vilkutella kavereille, jotta se samainen nostolenkki ei luisakahda paikaltaan.

Varmuudeksi käyn vielä ennen lähtöä pikaisella pissatauolla puuvajan takana, kun ei tiedetä kauanko tässä kaikkiaan menee. Sitten kirmaamme kajakeille. Tänä vuonna asetelma on

sellainen, että Inka ja minä melomme keskelle ei mitään, hylkäämme kajakit ja pari orjaksi valittua melontakollegaa hinaa meidän kajakkimme sinne, minne kopteri meidät pudottaa. Arvostaisin, jos järjestävä taho käyttäisi ”pudottaa” -sanan sijasta mielum-

---

TÄSSÄ ON AIKA HYVIN KIINNI HETKESSÄ. ON TOSI HYVÄ OLLA JUST TÄSSÄ JUST NYT.

---

min ”laskea” -sanaa. Kyseessä kun on kuitenkin aika korkealle pääsevä helikopteri ja meillä on vain melontaliivit.

Vähän harmittaa muiden leiriläisten puolesta, kun tällä asetelmalla vaikuttaa siltä, että kopteri ei tänä vuonna menekään heidän päälleen esittelemään 50 m/s ilmavirtaa, joka oli ohjelmassa 2019.

Keli itsessään on nyt melko reipas. Suokin aaltopoiju sanoo keski tuulen nopeudeksi 15 m/s, puuskissa 20 m/s ja aallonkorkeudeksi se kertoo 0,9 m. (maksimit 1,8 m). Vesi on kuitenkin poikkeuksellisen lämmintä. Mäntiksen vieressä tuuli ja aallokko ovat Suokkia ujompia, mutta ihan kunnollisia kuitenkin

Melomme Käärmeluodon ja Mäntiksen väliin. Seurana meillä on var-

mistuksena oleva merivartioston vene ja kajakkejamme hinaamaan tulleet kaverit. Molskahdamme mereen, kätöstelemme melat kansikuminauhoihin, jätämme kajakit hinattaviksi ja jäämme odottelemaan kopteria.

Tässä on älyttömän kivaa. Kaikki jännitys katosi paitsi puuvajan taakse, myös innostukseen suunnilleen samalla hetkellä, kun oma kajakki irtosi Mäntiksen rannasta. Yleensä vastustan melaan kiinnitet-

tävän karkuremmin käyttöä jyrkästi, koska se vaikeuttaa pelastautumista, mutta nyt olen kiitollinen siitä, että olen saanut sellaisen lainaan varmistamaan melan katoamisen estymisen hinauksen aikana. Ei sillä, ettenkö luottaisi hinaajaan, mutta silti. Olen vain niin hiton tyytyväinen melaani.

Kellumme selällämme päät kohti aallokkoa. Naurattaa. Käkättelemme ääneen keskenämme. Tässä on aika hyvin kiinni hetkessä. On tosi hyvä olla just tässä just nyt. Merivartioston veneestä viittiloivat, että onko kaikki hyvin. Rakastan merta siinä määrin paljon, etteivät asiat tällä nimenomaisella hetkellä voisi kovin paljon paremmin olla. Vastaan kansainvälisin käsimerkein (ei – en näytä keskisormea. On niitä muitakin merkkejä).

Kaikki saarella syntynyt jännitys on nyt viimeistä pisaraa myöten täysin tiessään. Jokunen isompi aalto lyö pään yli aina välillä. Kommunikointi pitää tehdä huutaen, paitsi tuulen ja aallokon, myös korvatulppien vuoksi, jotka meillä on käytössä kopterin melun vuoksi. Polskimme hieman ajautuaksemme aallokon mukana vähemmän. Oletuksena meillä toki on, ettei meidän toiminnallamme luultavasti ole juuri vaikutusta. On tässä silti älyttömän hauskaa potkiskella, vaikkei sillä mitään saavutettaisikaan. Pidämme toisiamme kädestä estääksemme erilleen ajautumisen. Puhumme nostojärjestyksestä.

Inka hylkää minut saman tien sanoen: ”Mä meen ensin. Sä oot parempi uimari.” Jaa. Ei kai siinä sitten mitään. Minä tulen sitten vissiin perässä. Odottelemme ihan hyvän tovin – ilmeisesti. Ajan kulusta kun ei nyt oikein ole tietoa. Sitten auringon suunnassa näkyy taivaalla tumma hahmo, joka lähestyy nopeasti. Se on lokki. Ei luultavasti pysty nostamaan kumpaakaan. Jatkamme odottelua.

Hämmästelemme, että miten tässä meren höykytyksessä voikin olla näin tolkkuttoman kivaa. Ehkä siihen vaikuttaa se, että lähistöllä partioivan merivartioston veneen läsnäolo tekee tästä huomattavan turvallisen tuntuista. Kerrankin on sellainen olo, että jos asioita menisi jollain ihmeen tavalla

oikein tosi isosti pieleen niin tässä poikkeuksellisesti ei ehkä ollakaan viime kädessä ihan täysin oman onnen varassa. Niin ja tämä vesi on siis 21-asteista, joten mahdollista paleluta joutuisi odottamaan hyvinkin kauan. Aurinko on myös alkanut paistaa aamun vesisateiden jälkeen. Aikamme siinä polskittuamme huomaamme, että olemme ajautuneet ihmeen vähän. Aallokko ja tuuli eivät vie enimmäkseen pinnan alla kelluvaa melojaa lähellekään sillä tahdilla millä pinnalla oleva kajakki olisi lähtenyt.

PELASTAUTUMINEN

Nyt taivaanrantaan on ilmestynyt Super Puma. Se lähestyy melko verkkaisesti ja käy ensin tekemässä kaaroksen lähempänä mannerta, oletettavasti, paitsi välttääkseen itse tekemänsä turbulenssin, niin ehkä myös operoidakseen sopivasti vastatulessa. Toivottavasti se kävi myös näyttäytymässä muille leiriläisille mahdollisimman läheltä. Muistan vuodesta 2019, kun kopteri tuli kajakilautan ylle demonstroimaan kovaa tuulta, että melu oli kova ja tuuli ja veden pärskyminen aivan tolkkutonta. Nyt kopteri lähestyy tuulen alta niin, että se pärskyminen ja pahin mekkala osuvat vähän ohi. Olen yllättynyt niin suuresta erosta siihen kun kopteri oli ihan suoraan päällä. Siinä se härveli nyt leijuu ja alkaa laskea pintapelasta-

jaa. Super Puman käyttökustannukset ovat kuulemma 5000 €/jokainen alkava varttitunti, joten tässä taitavat kuittaantua nyt kaikki ikinä mihinkään maksetut melontaseuramaksut kerralla.

Pintapelastajan vaijerin jatkeena on maadoitusvaijeri, jonka pitää osua veteen ensin. Kopteri jauhaa niin paljon staattista sähköä, että pelastajan mennessä edellä tai tuotaessa vaijeri suoraan pelastettavalle voisi innostus pelastumiseen olla vähän matala, kun ensin tärähtäisi pahimmillaan lähemmäs satatuhatta voltia sormille.

Pintapelastaja tulee luoksemme ja rupeaa ähräämään nostolenkkiä uppopelastettavan Inkan ympärille. Näkyy toimivan kaikessa rauhassa kiirehtimättä. Sitten hän näyttää vinsausmerkin ylös ja Inkaa (ja pelastajaa) lähdetään hiissaamaan taivaalle.

Tässä on yllättävän leppoisa ja hauskaa kelluskella ja toljotella melkein päällä leijuvaa kopteria. Sen pohjassa lukee OH-HVP. Tulee mieleen rivouksia mistä se voisi olla lyhenne. En tarkenna.

Siitä, kun kopteri aloitti leijuskulun, meni kuusi minuuttia siihen, kun Inka revittiin sisään.

Nyt sieltä laskeutuu taas pintapelastaja. Hän ui minun luokseni ja rupeaa ujuttamaan nostolenkkiä ympärilleni. Muistan ohjeet olla yrittämättä auttaa liikaa ja odottelen, että

pelastaja laittaa kamat paikoilleen nostoa varten. Hän käy välillä vähän sukeltamassa nähdäkseen miten nostolenkki on ympärilläni veden alla.

Inka sanoi myöhemmin, että joku nainen kävi pintapelastamassa hänet ja minut nosti joku äijä. Tällä minun pelastajallani on niin paljon kypärää ja sukellusmaskia ja kaiken maailman muuta romua päällään ja ympärillään, että en tietäisi, vaikka hän ei olisi edes ihminen. Mistä Inka oikein tunnisti ensimmäisen naiseksi ja toisen mieheksi?

Nyt nostolenkki on paikallaan ja lähden pintapelastajan kanssa aukkarimekon helmat hulmuten ylös. Mitään nykäisyä ei tunnu. Lenkki tasaa kuorman (minun painoni siis) niin hyvin, ettei siinä oikein edes tunnu siltä, että roikkuisi. En huomaa pälyillä sivuille noteeratakseni maisemia, kun olen liian kiinnostunut kuikulemaan ylläolevaa kopteria. Loppupäässä vähän pyörähdämme, ja olen kalauttaa pääni kopterin rakenteisiin. Väistääkään en voi, koska käsien pitää pysyä lukossa, ettei se nostolenkki luiskahda. Kopterin henkilöstö on tarpeeksi hereillä pyöräyttääkseen meidät taas niin päin, että minut saadaan revittyä selkä edellä koneeseen hakkaamatta päätäni astinlautaan.

Nyt uskon tietäväni miltä niistä ihmisistä tuntuu, jotka väittävät tulensa ufojen sieppaamiksi.

Pitäisikö tässä kopteriin saavuttaessa sanoa jotain Hollywoodista tuttua kuten: ”I want to meet your leader”. Muistikohan Inka sanoa: ”We come In peace”. Ehkä sellainen ”nanonano” -tervehdys olisi paikallaan?

LOPPUPÄÄSSÄ VÄHÄN PYÖRÄHDÄMME, JA OLEN KALAUTTAA PÄÄNI KOPTERIN RAKENTEISIIN. VÄISTÄÄKÄÄN EN VOI.

Minun repimiseni kopterin sisään on melko voimallista. Repivät lenkistä ja liiveistä niin, etten hetkeen saa henkeä. Oviaukosta taaksepäin on pari istuinta. Inka istuu jo taaemmalla ja minut ohjataan ja vyötetään siihen lähempänä ovea olevaan. Pintapelastaja on vielä siinä vieressä. Yritän sanoa kiitokset nostosta, mutta pelastaja ei siihen juuri reagoi. Nyökkää vähän. Tulee kyllä hetken kuluttua moikkaamaan nyrkkitervehdyksin meitä molempia.

Yleensä lennoilla on tarjottu mustikkamehua. Tohtisinkohan pyytää? Koska nyt on kyseessä paikallislento emmekä ylitä edes Espoon rajaa niin pelkään, ettei tällä lennolla ole tax-freetä. Sieltä olisi saanut tuliais-suklaat leirikavereille.

Tähän sopisi nyt taustamusikiksi Wagnerin Ride of the Valkyries niin tulisi vähän Ilmestyskirja. Nyt -elokuvan helikopteritunnelmaa. Tohtisinkohan pyytää sitäkin? Kukaan ei myöskään käske sulkemaan matkapuhelinlaitteita tai asettamaan niitä edes lentotilaan.

Sisusta on varsin askeettinen ja väritykseltään tylsäkö. Samaa vihreää ulkokuoren vihreän kanssa. Mitään sisustuspaneelija viihtyvyyden lisäämiseksi ei tietenkään ole niin kuin jossain miljardöörikopterissa olisi.

Askeettisessa sisustassa on paljon kaikenlaisia härveleitä, joissa näkyy käytön jälkiä. Tämä näyttää työkalulta eikä miltään statussymbolilta. Tilaa tuntuu olevan yllättävän vähän siihen nähden, että tähän pitäisi mahtua 20 matkustajaa. Sopus kyllä antanee sijaa, jos matkustajia nostetaan yksitellen meren kuolettavasta syleilystä takaisin elämään. Kopteri tärisee yllättävän paljon. Ei mitään suuria liikkeitä, mutta melko reipasta pientä tärinää. Henkilökuntaa on viisi. Lentoemäntä/stuertti tosin puuttuu, joten emme saa keskikäytävällä näyteltyjä ohjeita puhallettavien liivien käytöstä hätälaskun varalle. Onneksi meillä on jo omat liivit.

LUODOLLA

Kiertelemme Käärmeluotojen ympärillä hakien sopivaa laskusuuntaa ja kohtaa, johon saada joku joku kop-terin pyöristä tai koko laite niin, että meidät voi jättää pois.

Päädymme Itäiselle Käärmeluodolle. Kopterista tulee joku ohjaamaan meidät pihalle ja varmistamaan, että lähdemme pyrstöroottoriin nähden turvalliseen suuntaan. Super Puma on niin iso ja korkea ettei tule edes mieleen kyyristellä pääroottorin vuoksi. Kun olemme tarpeeksi kaukana koneesta, se lähtee pois. Tuijotan melko haikeana uljasta poistuvaa konelintua, johon kiinnyin niin nopeasti.

Sitten tajuntaan iskee karu todellisuus. Olemme Inkan kanssa kahdestaan autiolla luodolla raivoavan meren saartamina. Kajakkeja ei näy missään. Luodolla ei kasva mitään. Mitä jos meidät onkin höynäytetty johonkin tositv-ohjelmaan ja nyt meidän pitää selvitä tässä karussa ympäristössä viikkoja syömällä vain

levää ja lokkeja? Yleensä ihmisiä pelastetaan luodoilta. Tasapuolisuuden vuoksi pitää kai toimia välillä näinkin päin.

Huojennus on suuri kun Pohjoisen Käärmeluodon takaa alkaa näkymään hinauskolonna, jossa kaksi melojaa hinaa Inkan kajakkaa, joka tosin on ylösalaisin, mutta se on silti matkalla tänne. Minunkin kajakkini ilmestyy lopulta näköpiiriin läntisen ja Pohjoisen Käärmeluodon välistä. Keli on edelleen niin raju, että kajakkeja ei kannata edes yrittää saada rantaan. Rikkoutuisivat suotta. Lähdemme luodolta uimaan Larun suuntaan ja reskusleirin teeman mukaisesti pelastaudumme kajakkeihin suoraan vedestä ja läpsyttelemme sitten sivutulessa aika reippaat sortoennakot ottaen Mäntikseen.

IHAN OK

Kun aika moni on sittemmin kysellyt, että millaista se kopteriinpelastaminen nyt sitten oikein oli niin olihan se ihan ok. ■

LATOMEREN MELOJA HELSINGIN MERELLÄ

TEKSTI JA KUVAT: ANSSI ORRENMAA

OLEN MELONUT VUODESTA 1990 LÄHTIEN POHJANMAAN JOILLA, JÄRVILLÄ JA MERELLÄ. VUONNA 2012 LAAJENSIN REVIIRIÄNI HELSINKIIN.

ENSIMMÄINEN MELONTANI HELSINGISSÄ PÄÄTYI NOLOSTI

Hemen jäsenkursilla keväällä 2012 melontakartat olivat päässeet loppumaan. Niinpä lähdin koittamaan city-onneani vapaana karttamerkin-
töjen kahleista. Kulosaaren takana eteen ei auennutkaan urbaani miljö, vaan oikea luonnon paratiisi. Linnut kirkuivat ja suo tuoksui. Tämähän on melkein kuin kotona lakeuksilla, ihas-
telin, kun kajakki juuttui matalikkoon ja aloin kurkkia tarkemmin missä oikeastaan olen.

Valkoinen soutuvene lähestyi ta-
kaani tuimaa vauhtia. Eksytkö, kysyi
soutaja. Hän kertoi olevansa valvoja
ja seuranneensa menoani Kivinokasta
päin. Valvoja valisti minun olevan
keskellä Vanhankaupunginlahden
luonnonsuojelualuetta, missä liikku-
minen on kielletty ympäri vuoden.
Pyytelin nöyrästi anteeksi. Selvisin
nuhteilla ja sain nyt kartankin bonuk-
seksi.

ANKEAN STARTIN JÄLKEEN

Helsingin mahtavat rannat, saaret ja
maisemat ovat tulleet tutuksi, sekä
yksin että kaverin kanssa.

Vaikkapa Villingin upea Kristalli-
lahti, Katajanokan urbaani kanava ja
presidentinlinna sen vieressä.

Juhlat jatkuvat Soutustadionilta:
Mäntyniemi, Tamminiemi, Munk-
kiniemi, Lauttasaari, Käärme-
saaret, Ruoholahden kanava...

Entä sitten kymmenet kahvittelu-
paikat, kuten Mustasaaren munkki-
kahvila, Töölönlahden keitaat, Lon-
nan vohvelit ja Vallisaaren hodorit.

Suomenlinnan näkymä kohti kau-
punkia lumosi. Vallisaaren Aleksante-
rinpatteri oli vielä parempi, koska yh-
dellä silmäyksellä näki Suomenlinnan
ja keskustan. Hyvin vaikuttava näky
löytyi Isosaaresta, mistä Pohjolan
valkean kaupungin horisontti aukesi
kymmenen kilometrin päässä.

Helsingin täytyy olla maailman
paras melontapääkaupunki, ihas-
telin.

TULTIHIN KATTOMAHAN, ONKO PRESSA VIRKAPAIKALLA!

**RUOHALAHDEN KANAVAKIN ON JOTAIN MUUTA KUIN
LAKEUDEN PENGERRRETYT SAVIUOMAT.**

TYTÄR EI HÄTKÄHTÄNYT ISOMMAN KULKUNEUVON KOHTAAMISTA.

NÄIN URBAANIIN NÄKYMÄÄN EI TÖRMÄÄ POHJANMAALLA...

MIELIPAIKKANI OLI ARMEIJAN SAARTEN SUOJAAMA SISÄMERI – KUNNES AALTO KEIKAUTTI KAVERIN JA ITSELUOTTAMUKSEN NURIN.

RESKUTUSTA X 2

Armeijan saarten avautuminen osui juuri näihin HeMe-vuosiini. Tosin samaan aikaan veneliikenne moninkertaistui juuri mielipaikallani, armeijan saaren suojaamalla Helsingin sisämerellä.

Keskikesällä 2019 koin totuuden hetken tässäkin maisemassa. Olin lähtenyt kaverin kanssa helteisenä kesäaamuna kohti Vallisaarta. Kaverin piti selättää nuoruuden melontapelot, mutta toisin kävi.

Ohi huristellut pikkuvene yllätti kaverini, joka keikahti hetkessä nurin. Rannikkovartioston vene käväisi kysymässä, tarvitsemeko apua. Kajakkini keulassa roikkunut kaverini yllättyi, kun vastasin, että emme. Olin juuri kerrannut reskuttamista niin tehokkaasti, että pidin selvänä, että kaveri nousee vedestä. Lääkäri-

kaverini noudattikin ohjeita niin onnistuneesti, että hänellä ei ollut vaikeuksia nousta tyhjäämäni kajakkiin. Meloimme kuivattelemaan viereiselle Katajanokanluodolle.

Kun työnsin kaverin takaisin vesille, hän oli niin jäykkänä kokemastaan, että kellahti heti seuraavan veneen aallossa takaisin mereen. Elämän toinen tositilanteen reskutus onnistui vielä sujuvammin. Yllätys oli, että kumpikaan meistä ei sen jälkeen enää ymmärtänyt, kuinka kapea muovinpala voi ylipäättään pysyä pystyssä, vaikka tämä oli sentään melontaretkeni numero 518. Palasimme Mustikka-maalle toinen toistamme tukien.

Kiitän HeMeä ja Helsingin ainutlaatuisista merta myös tästä kokemuksesta. Hienoa ja opettavaista on ollut!

KAARNAVUOREN
KALLIOLIPPA

LUONTERI ILMAN SURFFIA

MUINAISMELONTA 2024

TEKSTI: PASI MÄENPÄ KUVAT: ILKKA SALMI

Yhtin sattumoisin melojien some-ryhmästä paikallisen herrahenkilön, jonka venesatamasta pääsemme mukavasti suoraan Luonterin saaristoon. Jätän auton takarenkkaan alle viskipullon kiitokseksi.

Autokunnat saapuvat kuka milloinkin ja kokoonnumme vasta Korvensaarella, kuurosateisen kosteana iltana. Leirialueella lentelee oma vartiohaukka, ja sauna on hulpea ollakseen itsepalvelupaikka.

AMPIAISANSA

Aamulla vien kamoja paatille ja päättän pissata rantapuskiaan. Kas, myyränkolo, pitäisikö tehdä kiusaa ja... Kolosta pyrähtääkin maa-ampiaisial! Melontaretkieni pahin läheltä piti-tilanne.

Aurinko lämmittää ja Luonteri on upea kalliorantainen järvi, kunhan länsipuolen pusikoista irtaantuu. Autoissa ei ollut enää kattotilaa kovalle kanootille, niinpä Tuomas tuuppaa yksiläpöisellä kumisen kankeaa Palavaa ja joutuu hiukan urheilemaan kevyen vastatuulen tullen. Henri vaeltelee omilla kilometreillään.

Koukataan eteläistä reittiä ja katsotaan järven mahtavimmat kalliot. Kuvavuoresta ei löydy kalliomaalauksia, mutta joskus lienee ollut kun on noin nimetty. Sopivalla säällä ja hyvillä värisilmillä voi vielä löytyäkin.

Vielä vaikuttavampi on lahden

pohjukasta avautuva mahtava Kaarnavuori ja sen kuutioksi veistetty kalliolippa. Maistan kesän ensimmäiset puolukat lämpimän lohkareikon päältä. Vuorinen puolukkamaaperä täällä, muistan Anttolan historiasta lukeneeni.

KURI HÖLTYY

Lähestytään Uimasaloo. Joka retkisuunnitelmassa pitää olla hiukan hasardia, täällä ne ovat Ristiojansuun rantautumispaikka ja Sarkaslammen luontopolku. Ojansuu on onneksi matala ja noustavissa, vaikka mutainen. Huutelen ruovikossa porukkaa maihin mutta rannassa lasken meitä vain neljä. Tulee mieleen Fermin paradoksi: missä kaikki ovat?

Vähitellen selviää viestittelemällä, että puolet porukasta petti ja paineli omine lupineen Karihiekkään eivätkä tule retken pääkohteeseen Sarkaslammen kalliomaalauksille. Onko muinaisretkien epäautoritaarinen vetäminen mennyt liian pitkälle?

TIUKKA PATIKKA

Luontopolku osoittautuu vaativaksi, ihan niin kuin Luontopolkumies Mika Markkanen blogissaan kertoi, mutta märkä se ei enää ole vaan pitkostettu. Se kiertää lammenrantojen kallioreunuksilla, ylhäällä kielekkeillä ja alhaalla vesirajassa, ennen kuin sukeltaa vitikkoisiin painanteisiin.

KORVENSAAREN LEIRIRANTA

Ensiksi vastaan tulee esihistoriallinen kvartsilouhos. Täältä saatiin tarvekaluja ennen Temua, kaapimia, leikkureita ja tappoteriä. Istutaan penkille valumaan hikeä, ennen kuin tullaan maalauksille.

Kaikki kuvat löytyvät, mikä ei ole aina sanottu, myös Sarkasvuoren toinen sydänpisteinen hirvi. Erikoista on, että polun varrelta, vain 20 metriä vuonna 1983 löydetyn kalliomaalauksen päästä löysi alan harrastaja uuden maalauksen vasta vuonna 2017.

HIRVENI JA MINÄ

Pohjoiseurooppalaisista hirvikuvista vastikään väitellyt Ville Mantere sanoo, että maalausten hirvet eivät ku-

SARKASVUOREN HIRVI

vaa hirveä yleensä vaan tiettyjä yksilöitä erityisesti. Hirvi ja sitä kuvannut ihminen olivat henkilökohtaisessa suhteessa.

Kuvilla tavoiteltiin pyyntionnea ja turvattiin hirvien lisääntymistä.

Taitava hirvenmetsästäjä sai arvostusta, kohosipa kenties myyttiseksi esi-isäksi. Jännittävä ajatus, että sekä eläinkultti että esi-isäkultti olisivat alkaneet tiettyjen yksilöiden lajienvälisestä vuorovaikutuksesta.

HIKINEN HUIPUTUS

Tähän ei kannata jäädä fiilistelemään, iltapäiväaurinko porottaa suoraan kallioseinään ja tuplautuu lammen vesipeleistä. Päivi harmittelee hikisenä, ettei uitu paikalle. Ilkkaa harmittaa ettei raahattu paatteja lammille.

Seuraavaksi polku huiputtaa itsensä Sarkasvuoren. Sen laella puusutetaan hetki upeissa näkymissä ja juodaan viimeiset vedet. Hoputan taas

porukan jalkeille kohti viileitä kosteikkoja.

Luontopolkumiehen täällä käydessä polku ei tästä vielä jatkunut mutta nyt se onneksi vie meidät metsän suojissa lammen ympäri ja takaisin paatelle. Tykkään melonta-patikointi-yhdistelmästä. Ruumis rasittuu tasaisemmin ja vaihtelu tuo lisää ilometrejä kilometreihin.

Tähän kohtaan olin suunnitellut, ainakin itselleni, vielä Uimasalon kierron kaksine pikku kannaksineen. Vanha haave, koska näin siellä kerran ensimmäiset söpöt pikkulumpeeni eli suomenlumpeen upeassa solassa. Jääköön, Luonterilla meloo mielellään toistekin.

SAUNAA JA SEURAA

Karihiekan rannassa käydään kiihkeä keskustelu siitä, jäädäänkö tähän vai olisiko Raintsaaren Hopeahiekka melojaisempi leiripaikka ilman naapureita. Kukaan ei tiedä eli mennään maihin. Individualisti Henri pestataan lämmittämään telttasauna. Puut poltettiin kaukoviisaina Korvensaaresta paatteihin.

Minulle pressukyhäelmä euro-lavalauteineen ajaa asiansa mutta Henrille se on suorastaan retken kohokohta. Kalpenee kyllä rantaan ilmestyneen kiipeilijäporukan kootessa

oman designkuutionsa. Kytään sadetutkan pieniä kuuropilviä ja uskaltaudun lopulta riippumattoon yöksi.

MUSTA LINNUN SURMA

Sunnuntaina Tuomaksella on pika-paikattu reikä paatissa ja vastaan tuulee kevyesti. Pärjää kuitenkin. Etsin Luonterin kuvauksellisinta kohtaa, joka meille vinkattiin mutta missaan.

Aurinko jaksaa paistaa. Yritän vielä tunnistaa saarta, jonka rannasta lähdettiin kerran kaatosateessa ja muutamakin aalto sylissä. Minkki kipittää piiloon rantakivillä.

Pihlajasalon Tikaskaarteenvuorella on meille vielä yksi maalauspaikka. Hirvi, vene ja adorantti eli kädet ylhäällä palvova ihmishahmo. Hyvin erottuvaa perustavaraa eikä niitä kovin lähelle ylös pääsekään tutkimaan.

METSÄN KULTAA

Viereiseltä mökiltä tulee mies. Hän näyttää meille myöhemmin löydetyn, hailakamman maalauskentän paikan ja kertoo kiipeilleensä lapsena noilla kallioilla. Enää ei hänkään uskalla.

Joku empii kantarellien poimimista mutta mies viittaa kintaalla, on jo

saanut 10 kiloa tontiltaan. Häntä kiinnostavat enemmän muikut, jotka norpan pirut kuulemma syövät verkoista.

Istutaan saaren talvitien rantaan lounaalle ja todetaan, että näköala- ja patikkapaikka Neitvuori on nyt kyllä njetvuori, sen verran automatkaa on kotiin. Sitten alkaa tapahtua. Auli juoksee metsästä ja naamasta näkee, että nyt on tosi kyseessä! Tina ja minä ryntäämme apuun. Kantarelleja keryy Ikea-kassillinen. ■

KARIEHEKAN RANTAELÄMÄÄ

METSÄN KULTAA

MELOEN KANSALLISPUISTOIHIN TUTUSTUMASSA

PÄIJÄNNE

TEKSTI: HANNU AIROLA KUVAT: TUIJA RUOHO-AIROLA

Päijänteen kansallispuisto
perustettu v. 1993
pinta-ala 14 km²
sijainti Padasjoki, Sysmä, Asikkala

Olen kirjoittanut Pärskeeseen sarjaa otsikon aiheesta, sillä Suomessa on monta kansallispuistoa, joissa on hyvä käydä meloen. Päijänteen kansallispuistoon tutustuminen ilman kanoottia/venettä onnistuu vain hyvin rajoitetusti.

JÄRVI JA PUISTO

Päijänteen tietää jokainen suomalainen, ainakin jokainen hemeläinen. Kansallispuisto on pari kourallista saaria ja saaren osia, hiukan manerrantaa sekä paljon vettä välissä. Puiston sydämenä on vajaan kymmenen kilometrin pituinen harjusaari, Kelvenne.

VESILLE

Me, vaimoni Tuija ja minä lähdimme Padasjoen Laivarannasta. Aluksena oli kaksikkoavokanootti. Ajankohta oli heinäkuun loppu. Retkestä on kulunut muutamia vuosia. Kansallispuisto ja Päijänne ovat pysyneet jontensakin ennallaan, mutta palvelujen osalta tätä tarinaa ei kannata käyttää oppaana varmistamatta tilanne.

Sadekuuroja, sivumyötäistä tuulta vaahtopäiden verran. Olisimme mieluusti höydyntäneet enemmänkin saarten suojaa, kuin mitä oli tarjolla. Tiukasti kiinnitetty, vedenpitävä peite tavaroiden päällä oli tarpeen (kun meillä ei ollut tynnyreitä varusteille).

Vaan niin sitä päästiin kuitenkin Kelvenneen saareen Isohiedalle.

KELVENNE

Aamuseitsemältä kuuntelimme tellassa radiosignaaleja kuulokkeet korvilla. Lopulta löytyi ruotsinkielinen lähetys, joka haastoi säästä. Sisävesillä liikkuja varoitettiin kovasta tuulesta. Havainnointi teltan ulkopuolella rannassa osoitti, etteivät sanat olleet tuulesta temmattuja. Päätimme jäädä toiseksikin yöksi ja tutustua Kelvenneen saareen jalkaisin.

Kelvenne on upea harjusaari, jolle kannattaa varata yksi maapäivä. Nuotiopaikkoja oli vuorotellen itä- ja länsirannalla. Leiriytymispaikoilla oli ankkuroituna useita aluksia, vanhoja höyrylaivoja, eri-ikäisiä moottori- ja purjeveneitä. Sateli ja maissa näimme tuskin ketään. Metsämaitikan runsaat, keltaiset kukat antoivat perusvärin kenttäkerrokselle. Mustikoita oli runsaasti.

Illalla tuuli tuntui hiljentyneen. Lähdimme kanootilla tutustumaan

KELVENTEEN HARJAN POLKU SATEESSA

KOSKELOPOIKUE KALASTI RANNASSAMME YHDESSÄ

saaren pohjoispäähän. Hyvin meni, kunnes aloimme kiertää viimeistä kärkeä, jonne tuuli pääsi puhaltamaan Tehinselältä. Sai tehdä hartiavoimin työtä, jotta alus etenisi. Emme sinnitelleet pitkään. Täyskäännös ja kelpo haipakkaa takasin.

HIETASAARI

Aamulla tuuli. Odotimme puoli päivää ja sitten päätimme yrittää pohjoi-

seen Hietasaaren. Raskasta melontaa suoraan vastatuuleen. Selvisimme hyvin, mutta voimille otti. Hietasaarella oli muitakin aluksia. Mielenkiintoisimmassa oli ponttonin päälle nostettu DM 7:n, vanhan kiskobussin runko. Sillä liikkui nuorisoryhmä, joka tehokkaasti miehitti sataman, mutta jonka toiminta ei onneksi häirinyt untamme sivummalla olevassa teltassa.

Aamulla satamassa alkoi olla vilkasta. Lisää väkeä oli tullut yöllä ja 30 odotettiin tulevaksi usean päivän leirille. Me emme jääneet vaan meloimme Tehinselältä puhaltavassa melkoisessa tuulessa järven itäreunalle ja edelleen Sysmään. Siellä sitten leirintäalueen mökissä pähkäilimme jatkoa. Puolitoista loppopäivää tuulen tyyntymistä odotellessa oli raunioittanut alkuperäisen reittisuunnitelman.

Kun nyt oli tultu Sysmän taajamaan, niin kävimme katsomassa sen keskiaikaisen kirkon. (Sen erikokoisuus on ulkosaarnastuoli.) Etsimme turhaan uhrikiviä. Lounasta nautimme tapulin varjoon hinaamalla penkillä. Sää oli näet vaihtunut pilvettömäksi ja lämpimäksi.

Seuraavaksi Päijätsaloon, jonka kallion huipulle on rakennettu jo 1899 näkötorni kaiken rahvaan iloksi. Vuoren juurella on laivalaituri ja taukopaikka. Torni on edelleen käyttökunnossa. Nousu ylös on raskas mutta maksaa vaivan.

Selän ylitys lännen suuntaan oli helpompi kuin toisinpäin. Meloesamme tyyntyi kokonaan. Aikeemme oli yöpyä kansallispuiston ulkopuolella Korkeakoivussa, mutta siellä oli huvila. Onneksi seuraava, nimetön pikkusaari korvasi asian. Kiviseen rantaan oli joku joskus raivannut mairinnousupaikan ja sen viereen sopivan tasaisen kohdan teltalle. Li-

MIETTEITÄ TISKIVEDEN HAUN LOMASSA

säksi lähellä oli mustunut kivikasa ja riukukehikon jäänteet. Täällähän oli pidetty majaa. Miellyimme saareen. Matkapäiväkirjassa merkintä tuolta illalta: ”On lämmin. Aurinko tekee laskuaan luoteen suunnalla. Istun kivellä ja kirjoitan. Kuikka huutaa tyyneellä selällä.”

LINNASAARI

Seuraava kohde oli Linnasaari, missä piti oleman nimen mukaisesti muinaislinna. Saaren laguunissa meidät vastaanotti kyltti, jossa kerrottiin, että kyseessä on yksityisalue, mairinnousu on kielletty rikoslain sen ja sen pykälän mukaan. Vaikka etäisyys talosta

muinaislinnalle oli runsas 100 metriä, päättelimme, että kiipeäminen sinne voisi laukaista torjuntareaktion edempänä rannan tuntumassa liikkuvassa henkilössä ja luovuimme ko. kulttuurikohteeseen tutustumisesta. (Myöhemmin tarkistin mainitun rikoslain pykälän. Maihinnousun kieltäminen sen nojalla on mielestäni aika omaperäistä lain tulkintaa.)

Väistyimme riittävälle etäisyydelle em. epäystävälliseltä alueelta ja rantauduimme lounaalle. Vaimoni laittaessa kahden lajin ateriaa, keräsin (keripukin torjumiseksi) mukillisen variksenmarjoja jälkiruokakiisseliä varten. Täytyy todeta, että lappilaiset saavat kaarnikkamehuunsa jollakin konstilla enemmän makua.

LEHTISTEN SAARIRYHMÄ

Matkan aikana saadun tiedon mukaan Lehtisten saariryhmässä piti oleman kaikille avoin sauna. Tarkka sijaintia ei kuitenkaan ollut meille kirkastunut. Hurraa, heti ensi yrittämällä löysimme Torppasaaren sisälahden rannasta virkistysalueyhdistyksen ylläpitämän taukopaikan saunoineen. Mutta laiturissa oli 4–5 moottorivenettä, kuuman grillin ympärillä istui väkeä kaljapulloineen, Kymi IV:n (vanha höyryhinaaja) uumenista kantautuivat iskelmäradion sävelet. Tarkastimme saunan. Etsimme telttapaikkaa huonolla menestyksellä. HuuSSIPolun

keskellä olisi kyllä ollut käypä tasainen kohta ja rantatörmällä grillin katveessa toinen. Arvelimme kesäisestä perjantai-illasta tulevan sen verran vilkas, että päädyimme jatkamaan matkaa. Pienellä etsimisellä löysimme onneksi oman, nimetön pikkusaaren, jossa oli teltan verran tasaista. Kelpasi siellä(kin) viettää lämmintä ehtoota. Mutta ilma sauna.

Aamuvarhaisella varikset pitivät kokousta leirimme ympärillä. (Ruoat olivat onneksi tiukasti teltan eteisessä.) Vähää ennen seitsemää joku kävi kokemassa verkkojaan aivan kotirannassamme. Hyvää huomenta vaan.

Lehtiset luoteinen – Varpusenlinna (jyrkkä kalliokumpare keskellä selkää) – Iso Salonsaari (puiston läntisin kohta, kartassa myös nimellä Jänissaari) – Luoteisväylä (kartassa Kellosalmi – Salonsalmi) – Ison Lammassaaren leiripaikka. Laavu piti jakaa toisen kanoottikunnan kanssa. Kolmas, myöhään tullut valitsi teltan.

Loppumatkan historiaosuus jäi köyhäksi. Etsimme turhaan Haukkasalon rantajyrkänteistä kalliomaalausta. Olisi varmaan pitänyt olla Hemen muinaistaideretkien spesialisti apuna. Padasjoen Laivarantaan päästiin kuitenkin. ■

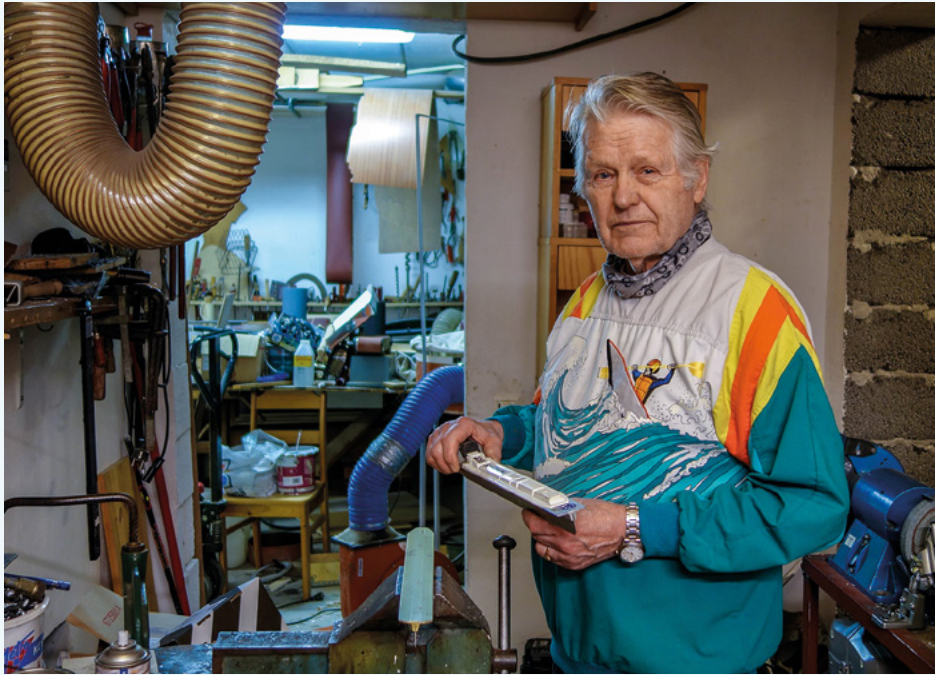
ISON LAMMASSAAREN LAAVUSSA

LOPPUARVIO

Päijänteen kansallispuisto soveltuu erinomaisesti melontaretkelyyn. Puistolla on mittaa kaakosta luoteeseen yli 26 kilometriä, leveyttä kertyy pohjoispäästä noin 19 km. Viikko vierähtää siellä helposti ainakin, jos laajentaa tutkimusalueetta puiston ympärille, missä Päijännettä riittää.

Vesille voi lähteä esimerkiksi Padasjoen (länsiranta), Sysmän (itäranta) tai Vääksyn (etelä) venesatamista, joista saa halutessaan juomavettä. Päijänteen vettä pidetään myös juomakelpoisena (sitähän on käyttämäsi vesijoh-tovesikin).

Telttailupaikkoja on 12, niistä kuusi Kelventeellä. Virmailan Pitkäniemessä ja Ilossa Lammassaarella on laavu. Lisäksi heti puiston ulkopuolella on hyviä jokaisen oikeudella hyödynnettäviä saaria. Tulentekopaikkoja on 17.

HEMEN PERUSTAJAJÄSEN

TAUNO PAJUNEN **1937–2024**

**Yksi Helsingin Melojien viidestä perustajajäsenestä,
Tane eli Tauno Pajunen, menehtyi viime keväällä.**

**Tane oli yksi niitä primus motoreita,
jotka yhdessä loivat HeMen.**

Omat muistikuvani Tanesta alkavat jo ennen HeMeä: Tane ympäröi minut ja Minnan (toinen Hemen perustajajäsen) nuorisjoukkueen matkaan Suomi melooseen. Olimme havitelleet osallistumista, mutta paikat olivat täynnä. Ujuttautamalla ”nuorisjoukkueeseen” pääsimme mukaan ja tutustuimme Taneenkin.

TANE OLI ERÄMELONTA- PIIREISSÄ TUNNETTU

HAHMO sillä hän voitti SM-kultaa erämelontakisoissa 10 vuotta peräkkäin. Hänen luonnon ja erätaitojen tuntemuksensa oli vailla vertaa. Tane oli myös järjestänyt elämänsä tukemaan harrastuksia: hän oli autokoulun omistaja, joka oli saanut firman pyörimään ja meloi sekä eräili itse normilomia enemmän - tavoiteltava tila kaikille melonnan harrastajille.

Olin monilla sisävesiretkillä Tanen kanssa. Tanella oli punainen goretex-puku retkillä, niin meloessa kuin maissa. Yöt se kuivui narulla. Tane oli minimalistisen retkeilyn edustajana ohjeistanut retkelle lähtenyttä Opaa pakkaamaan vähän tavaraa. Opa oli noudattanut ohjetta ja tuli viikon retkelle päällään urheilushortsit, valkea t-paita ja eväänä kaksi purkkia tonnikalaa. Hyvin hän pärjäs.

Ikimuistoisin retkistä oli Tuupovaara–Uusi Värtsilä–Jänisjärvi–Laatokka retki kesällä 1993. Esikko aloitti

retkeilyn sillä: ”Tane sattui olemaan vajalla joskus ja kysyi, olisinko kiinnostunut lähtemään Laatokan retkelle. En ollut koskaan retkellä eikä ollut kamoja, mihin Tane ehdotti, että lähde vaikka Kukkohovin Paulan kanssa, kun sillä on telttä.”

Osin Hemen tarukin alkoi Venäjän koskien kuohuissa kajakkien kolistessa kiviin – saimme silloisessa seurassa paheksuntaa osaksemme. Retkeilymahdollisuuksia aiottiin supistaa pahamaineiseksi tituleeratun reissumme takia. Tane ja muutama muu aloimme pohtia omaa seuraa, retkiseuraa. Jossa retkeily olisi aina ensin.

Syksyllä 1993 nämä aatokset saivat vauhtia ja eräänä iltana istuimme autokoulun opetusluokassa kymmenen hengen kesken. Päätimme perustaa seuran ja annoimme sille nimeksi Helsingin Melojat, HeMe. Tane valittiin puheenjohtajaksi. Meitä perustajajäseniä oli viisi: Tane, Seppo, Minna, Jyrki ja minä.

ENSIMMÄINEN MELONTAKURSSI

järjestettiin heti kesän 1994 alussa Vantaanjoella, jonne veimme sieltä täältä lainatun kurssikaluston. Kurssilaisia oli viisi. En muista, alkoiko kurssi etuperäsimellä vai eskimopyörähdyksellä, mutta vauhdikasta oli.

Alunperin pohdimme sitä, voi-

siko seura olla puhtaasti retkille ko-koontuva, mutta Tane neuvotteli pian kaupungilta Soutustadionin alakerran tiloiksemme. Soutustadionin tilojen raivaus oli ikimuistoinen. Paikka oli täynnä kanoottiliiton sinne jättämää tavaraa. Tane löysi Helsingin olympialaisten melonnan maalipoijut tilasta. Yhden hän lahjoitti melontamuseoon Lahteen, toinen jäi Hemelle, kolmannesta en muista.

Soutustadionilla esitettiin silloin kesäoperetteja, ja kun naama liassa ilmestyimme kellarista, operetin primadonna säählitteli meitä tyttöparkoja ja moitti silmät leiskuen paikalla olevia miehiä, etteivätkö herrat hoida miesten töitä.

Hankimme määrätietoisesti kajakkeja seuralle, jotta kurssitoiminta saatiin pyörimään ja samalla retkimahdollisuudet rinnalle. Teimme esimerkiksi retken Tallinnaan Tahen tehtaille ja ostimme useita Mari-kajakkeja. Tanella oli reissussa mukana uusperheensä, rouva ja pienet kaksostytöt. Kajakit hankittiin siten, että kukin hallituksen jäsenistä osti yhden kajakin, lainasi sen kesäksi seuralle ja seura lupautui lunastamaan sen loppukesästä samalla hinnalla.

Reippaana yksityisyrittäjänä Tane näki mahdollisuuksia ja tarttui tilai-

suuksiin. Jo ensimmäisenä kesänä otimme velaksi kurssikaluston, 11 kappaletta Yukon-kajakkeja. Oikeastaan päätimme ostaa 10 ja Tane oli ostanut 11, koska niin monta oli tarjolla. Me muut hallituksessa olimme pätkätöillä eläviä opiskelijoita, ja vauhti hieman hirvitti, olimmehan hallituksena vastuussa veloista ja 1990-luvulla velat

olivat kaataneet monia.

Seuraavana kesänä laajensimme, jälleen Tanen ehdotuksesta, toimintaa Mustikkamaalle. Olimme kevättalvela 1994 tarponeet Helsingin rantoja yhdessä ja tutkineet rakennuksia pitkin rantaviivaa. Olimme pian ainoa seura Helsingissä, jolla oli kaksi tukikohtaa - idän ja lännen vesillä. Näin jälkikäteen ratkaisu on ollut nerokas - silloin seuran jäsenmäärän ollessa noin seitsemänkymmentä, nämä askeleet tuntuivat suurilta. Ne kuitenkin mahdollistivat HeMen kasvun ja seuran laajan kurssitoiminnan kehittämisen, sekä yhteiskäyttöisen laadukkaan kaluston hankinnan.

Saimme uimahallivuoron Otaniemmen uimahallista, ja talvisunnuntaisin, illalla myöhään, Tane väsymättä kouli meitä eskimon saloihin. Itse muistan istuneeni punaisessa Taifunissa ja yhtäkkiä oppineeni eskimon, kolmannella hallikerralla. Vieläkin

muistan ne mustelmat myös.

Tanella oli myös monia ideoita, joista Pakararalli eli melonta Helsinki-Porvoo-Helsinki toteutettiin ainakin kerran. Moni ei tiedä, että HeMe myös järjesti erämelontakisat tai parit. Tane toimi ratamestarina ja kilpailun järjestäjänä. Hän hankki mainokset ja painatti kilpailuesitteet. Niidenkin kautta HeMen toimintaan saatiin varoja.

NAAPURISEURAN MATTI MUISTELEE

”Hänen rakkain lajinsa oli erämelonta, missä lajissa hän oli moninkertainen Suomen mestari. Hän järjesti erämelonnan SM-kisat Helsinkiinkin ja sai mm. minut osallistumaan niihin. Voinkin sanoa meloneeni erämelontakisan kaksi kertaa – ensimmäisen ja viimeisen.”

Mutta jos Tanesta jotain pitää kertoa, niin annetaan muidenkin.

Esikko-ystävämme muistelee: ”Tane oli huikea tyyppi.” Tane kutsui Esikon mukaan retkelle ja se oli onohatumaton retkikokemus. Tanen luonnon tuntemus oli tehnyt vaikutuksen. Lisäksi Tane uskoi siihen, että kaikki pärjäävät retkillä ja Tanen kutsun saaneista moni hurahikin retkeilyyn. Niin Esikkokin: ”Siitähän se ihana hulluus alkoi.”

Mikko kertoo: ”Itse meloskelin Saaristomeren suunnalla Hemen

perustamisen aikaan. Tapasin Tanen ensi kertaa syksyllä 1996 eli muutama vuosi Hemen perustamisen jälkeen. Muualta tullessa ja melontaseuran perustaneena ymmärrän hyvinkin, minkä henkilökohtaisen panostuksen Tane siihen teki. Silloinen melontakumppanini oli HeMen alkutaipaleella hallituksessa mukana.”

Kolmannen vajan vuokraamista mietittiin, mihin olisi tarvinnut sitoa vapaaehtoista työtä sekä rahaa suojellun rakennuksen korjaamiseen. Olimme tilanteessa, jossa kulttuuritörmäsivät: yksityisrittäjän vapaus päättää ja muiden toive yhteisestä päätöksenteosta. Tämäkin idea olisi ollut isommassa seurassa hyvä. Tanen näkemys ja uskallus veivät kuitenkin HeMeä eteenpäin ja loivat pohjaa nykyisen suuren seuran olemassaololle.

Tanea melojana ja melontatoverina Mikko muistaa näin: ”Kajakissa rauhallinen kansanmies, jonka kanssa oli antoisaa jakaa luontokokemuksia” ja kertoo: ”Ainoa melontaretki, jonka Tanen kanssa olen tehnyt, oli Turusta Tukholmaan melonta. Mukana olivat Tane, Heikki, ja Riikka. Heikki oli tuolloin Ylessä töissä ja retkestä tehtiin Meriteitä meloen ohjelma. Retki oli mitä mainioin apolloperhosineen, hylkeineen ja yömelontoineen. Tane kehui ennen retkeä ilmatäytteistä makuualustaa. Ensimmäisenä yönä selvisi, että Tanen

koira oli myöskin tykästynyt patjaan pitäen sitä purulelunaan.”

TANE ON OLLUT MONELLE KESKEINEN MELONNAN OPETTAJA

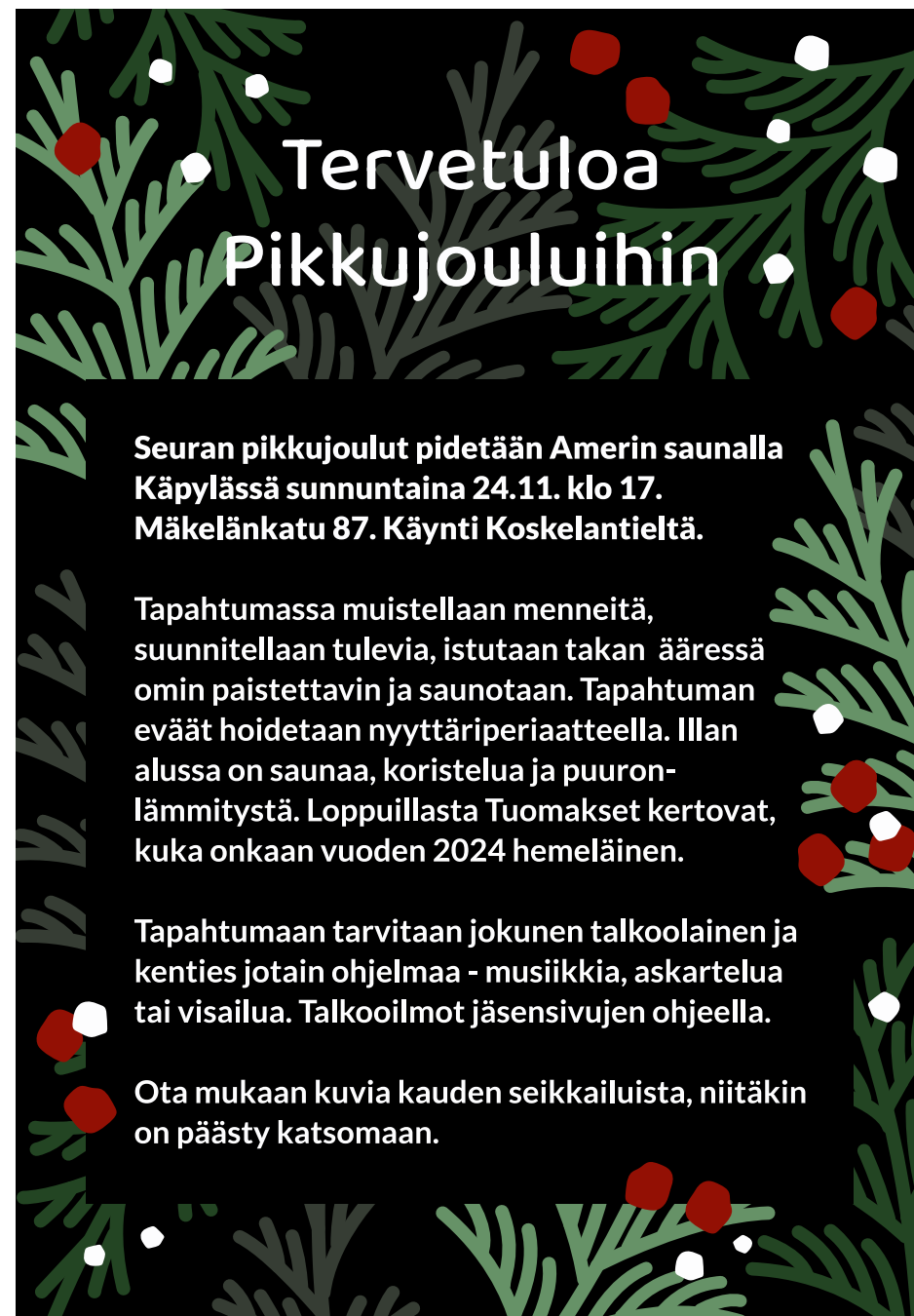
ja horisonttien laajentaja, oli kyse eskimopyörähdyksistä, sisävesiretkistä tahi muista retkeilyn muodoista. Matin sanat kuvatkoon Tanea esikuvana: ”Tane oli monipuolinen meloja. Monista hänen vetämistä retkistä on jäänyt mieleeni Vantaanjoen melonta ja retki Evolle. Tane osallistui vetämälleni vaiheikkaalle melontaretkelle Viipurista Helsinkiin Virolahdelta, missä tiemme kohtasivat ja hän liittyi joukkoon. Tunsin jonkinlaista ylpeyttä, että Tane, jolta olin oppinut niin paljon melonnasta ja paljon kokenut hänen kanssaan, osallistui vetämälleni retkelle. Hän oli minulle tärkein opettajani melonnan saralla.”

Matti jatkaa: ”Arvostin hänen taitoaan ja kykyään saada aikaan asioita, johon itselläni ei ole mitään edellytyksiä. Minulle Taneen tutustuminen ja hänen ystävytensä oli muutenkin tärkeä ja hieno asia. Hänen reilu, luonteva asenne ja suhtautumisensa asioihin on malli meille muillekin siitä, miten elämää voi elää.” ■

Voimme kaikki yhdessä toivottaa Tanelle, missä hän onkaan, rauhaisia melontoja – Kaikki muu paitsi melonta on turhaa.

Kuva: Jouni Kenttämies. Kuva on otettu Tanen retkiluistinpajassa Jämsässä. Hän valmisti siellä suosittuja Jääkiito-retkiluistimia.

Anna Lind sekä kanssamuistelijat Mikko Suominen, Esikko Mykkänen ja Matti Seppänen.

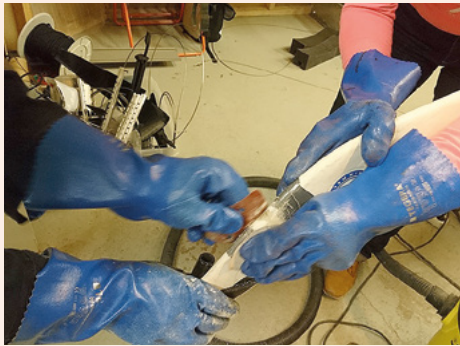
Tervetuloa Pikkujouluihin

Seuran pikkujoulut pidetään Amerin saunalla Käpylässä sunnuntaina 24.11. klo 17. Mäkelänkatu 87. Käynti Koskelantieltä.

Tapahtumassa muistellaan menneitä, suunnitellaan tulevia, istutaan takan ääressä omin paistettavin ja saunotaan. Tapahtuman eväät hoidetaan nyyttäriperiaatteella. Illan alussa on saunaa, koristelua ja puuronlämmitystä. Loppuillasta Tuomokset kertovat, kuka onkaan vuoden 2024 hemeläinen.

Tapahtumaan tarvitaan jokunen talkoolainen ja kenties jotain ohjelmaa - musiikkia, askartelua tai visailua. Talkoilmot jäsensivujen ohjeella.

Ota mukaan kuvia kauden seikkailuista, niitäkin on päästy katsomaan.

KORJAUSPAJA

Yhteiskäyttökalu rikkoutuu. Joka talvi korjauspajalla Köydenpunojankadulla korjataan kalustoa noin 10-20 illan verran. Saman verran myös kunnostetaan kalustoa. Vaihetaan evävaijereita ja jalkatukia, korjataan reikiä, muokataan meloja, liimaillaan kölinauhoja ja niin edespäin.

Kauden aikana parikymmentä jäsentä osallistuu työhön. Viime kauden viimeinen korjaustapahtuma oli nimeltään Operaatio Pelastakaa Pil-

grimit. Siinä Turvallisuuspäällikkö ja Puheenjohtaja korjasivat paatit loppuun, kantoivat ne jäiden sekaan Hietalahden rannasta ja meloivat takaisin Mustikkamaan vajalle.

Korjauspajalle kutsutaan mukaan jäsenkirjessä. Tila on yleensä ottaen avoin kaikille jäsenten korjaustoiminnalle ympäri vuoden. Seuran talouden kannalta olisi oivallista, jos löytäisimme paikalle muita käyttäjiä muutaman talvikukauden lisäksi. ■

OPERAATIO PELASTAKAA PILGRIMIT

Helsingin melojien hallitus 2025

Yhteystiedot:

hallitus@helsinginmelojat.fi
Puheenjohtaja Ville Teittinen
puheenjohtaja@helsinginmelojat.fi
Varapuheenjohtaja Reetta Puttonen
Sihteeri Tuomas Dunkel
Muut jäsenet:
Kristiina Laaksonen, Heikki Teline,
Jari Valtonen, Reetta Puttonen ja
Iida Jaakkola.

Toimihenkilöt ja tilat

Jäsen sihteeri ja taloudenhoitaja
Viktoria Sjöberg
jasenasiat@helsinginmelojat.fi
talous@helsinginmelojat.fi
Postiosoite: Helsingin melojat ry,
Riihenkulmanpolku 7 A 2
00700 Helsinki
Koulutusryhmä@helsinginmelojat.fi

Retkiryhmä:

retkiryhma@helsinginmelojat.fi
Turvallisuusvastaava Pertti Lehtinen
Tilastovastaava Annika Leipälä
Kalustoryhmä:
Ilkka Salmi ja Jari Valtonen

Vajat:

Mustikkamaa:
Mustikkamaantie 3, 00570 Helsinki
Rajasaari:
Rajasaarenpenger 12. 00250 Helsinki
Korjauspaja:
Köydenpunojankatu 4, 00180 Helsinki

Pärske-lehti

Kustannustoimittaja Emma Napari
Kuvat:
Kansi Ilkka Salmi
Takakansi Tina Ullrich

Port Payé
Finlande
135910
Posti Oy

ECONOMY

Posti Green

